

ναλάβωμεν, ὅ,τι ἐν ταιαύταις περιπτώσεσι ἔλεγεν ὁ ἱατρός τοῦ Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν μυθιστορήματος: Σπάνιον μὲν εἶναι τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη τὸ παραδέχεται!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ὅπου ὁ κύριος Καλλιγᾶς ἀνοίγει κατάστημα.

Μεγάλη ταρχὴ εἰς τὸν λαόν. Μίαν πρωίαν βλέπει ὅτι ὅλαι αἱ κόραι τοῦ ἀπέκτησαν καὶ ἀπὸ ἐν νόθον τέκνον. Ἐπαναλαμβάνονται ἀναμιξὲς σκηναὶ ἐκ τοῦ Δὸρ Ζουὰν καὶ τοῦ Φάουστ. Καὶ μερικαὶ σκηναὶ ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ Βοκκαίου. Ὁ Καλλιγᾶς καταζητεῖται ὡς ὁ μέγας Μεφιστοφίλης τοῦ θαύματος τῶν αἰφνιδίων τοκετῶν. Δέκα χιλιάδες προκλήσεις μονομαχιῶν λαμβάνει ὁ μικρὸς ἄνθρωπος. Δὲν δέχεται καμμίαν. Τὸ ἐσπέρας κἀνεὶς πατὴρ δὲν δέχεται εἰς τὸν οἶκόν του τὰς ἀτιμασθείσας θυγατέρας τοῦ Δεκάρας. Αὐταὶ δὲ ἐξ ἀπελπισίας πίπτουν λειπόθυμοι . . . εἰς τῆς τσέπαις τοῦ Καλλιγᾶ. Ὁ δαιμόνιος ἀνθρωπίσκος ἔρχεται εἰς ἀπελπισίαν. Τί νὰ τὰς κάμῃ τόσας χιλιάδας Δεσποινίδων. Ἐπὶ τέλους τοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα καὶ ἀνοίγει Δημόσιον Σκράφικο, πλησίον τῶν Βούρλων. Καὶ οὕτως ἔληξε τὸ δράμα.

Κρῖ-Κρῖ.

ΒΟΥΛΗ.

Σάββατον 50 Ὀκτωβρίου.

Ἄν ἔβλεπέ τις τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ γέροντος κλητῆρος, καθ' ἣν στιγμὴν τῷ ἐπιδεικνύω τὸ εἰσιτήριόν μου

καὶ μοῦ ἀνοίγει τὴν θύραν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ θεωρεῖν τῶν δημοσιογράφων, θὰ ἐμάντευεν ὅτι εἶνε κατὰ φύρην σμένος ἐναντίον μου, καὶ σχεδὸν μὲ μισεῖ, μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' ἐμοῦ τὴν ἐξουσίαν του. Διότι, φαίνεται, φρονεῖ ὅτι κλητὴρ τῆς βουλῆς θὰ πῇ νὰ διώχῃ καὶ νὰ βρίζῃ, ὅπως χωροφύλαξ θὰ πῇ νὰ πεταλῶνῃ, ὅπως ἀστυνομικὸς κλητὴρ νὰ ξεκοιλιάζῃ.

Τὸ ἄχρον ἄχρον βουλευτικῆς μερίμνης!

Ἐνθ' ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀναγινώσκει τὴν πρὸς τὸν βασιλέα προσφώνησιν τοῦ προεδρείου, καὶ τῆς Α. Μ. τὴν ἀντιφώνησιν, μερικοὶ βουλευταὶ φωνάζουσι νὰ τὰ διαβάσῃ δυνατώτερα, διότι δὲν ἀκούουν . . .

Οἱ κ.κ. Φωτῆλας, Φιλάρετος, Στεφανίδης, Μαυρομάτης, Βάλβης, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη εἰσαγωγὴ εἰς τὸ μελόδραμα, παίζουσιν ἐν συναυλίᾳ ἰδίᾳ μελόδρια ἐπὶ μελαγχολικῶν ἢ θορυβωδῶν σκοπῶν, δυνάμενα νὰ ἐπικληθῶσιν ἐπαρχιακὰ Παράπορα. Καὶ οὕτως, ἀφ' ἐνός ἐξοφλοῦσιν, ὡς ἀγαθοὶ ἀντιπρόσωποι, μὲ τὰς οἰκειάς ἐπαρχίας: σῶζεται δ' ἀφ' ἐτέρου ἡ ῥητορικὴ αὐτῶν ἀξιοπρέπεια. Καὶ ὑπὸ μὲν τοῦ κ. Φιλαρέτου ἐξασκεῖται αὕτη διὰ σειρᾶς ἐπερωτήσεων, τὰς ὁποίας ἀπευθύνει ἐπίσης πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ δρῶντος ὑπουργούς, ἵσως διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι διακρίνει μεταξὺ αὐτῶν προνόμια ἀνισότητος, ἐν τῷ συναισθηματικῇ τῆς δημοκρατικῆς ἰσότητος, τὴν ὁποίαν, νομιζῶ, πρεσβεύει.

Ὁ δὲ κ. Μαυρομάτης, βουλευτὴς Βονίτσης, διὰ νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὸς τὰ παράπονά του, καταλαμβάνει τὸ τα-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 366 καὶ τέλος).

Ὁ ἱατρός ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν του γνώσεων ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ λαμβάνῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τῶν ἄλλων συνδεδεγμένων του τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὰς ἐννοῇ. Ὁ Buffon εἶπεν ὅτι ἡ ἠθικὴ τοῦ λύκου μᾶς φωτίζει περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς δικαστὴς δὲν δύναται νὰ τὸ ἐννοήσῃ αὐτὸ, οὔτε εἰς φιλόλογος καὶ τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τρίποδος ὁμιλοῦντες περὶ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ μέγας φυσιοδίφης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἔγραψε περὶ ζωολογίας, πολιτικῶν καὶ ἠθικῆς. Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ζωολογία μὲ τὰ πολιτικὰ καὶ τὴν ἠθικὴν; Καὶ ἐν τούτοις αὐτὰ ὅλα συνέχονται, διότι καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον.

Ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, ὡς γνωρίζετε, πληθὺς σφῶν ἐταιριῶν, πληθὺς συγγραφέων, ἀρθρογράφων ἐν περιοδικοῖς, κατὰ γίνονται καὶ γράφουσι περὶ διαφόρων ζωτικωτάτων ζητημάτων ἐνδιαφερόντων ἀμέτῳ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ γνώμη των ὁλονὲν ἀκούσεται ὑπὸ τῆς πολιτείας ἥτις καὶ τοὺς βοηθεῖ εἰς τὰς μελέτας των ἐπιδρῶσιν ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ἰδεῶν τῆς κοινωνίας. Ἄν θέλητε μὴ τοὺς ὀνομάσῃτε ὅλους ἱατροὺς, διότι τῶνόντι δὲν γνωρίζουν νὰ θεραπεύουν διὰ φαρμάκων τὸν ἄνθρωπον, οὔτε μετέρχονται τὸν ἱατρὸν ἀλλ' ὅλοι εἶνε ἐφοδιασμένοι μὲ τὰς γνώσεις τὰς ὁποίας ἔχει ἡ ἱατρικὴ καὶ αἱ ἄλλαι φυσικαὶ ἐπιστήμαι.

Ποῦς τῶν καθηγητῶν ἔδειξεν ἐδῶ εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν ἱατρικὴν ὑπ' αὐτὴν τὴν ὄψιν; ποῖος τοῖς ὑπέδειξε τὴν ὁδόν, ἣν εἶνε δυνατόν τινὲς νὰ ἀκολουθήσουν ἀφοῦ ἀποφοιτήσωσιν τοῦ Πανεπιστημίου; ἐν ἄλλαις λέξεσι, τίς τοὺς ἀνέθρεψεν ἐπιστημονικῶς; οὐδεὶς· καὶ διατί; διότι οἱ ἴδιοι ἔχουν ἀνάγκην διδασχῆς· ἕκαστος αὐτῶν ἔχει 30 ἕως 40 ἐτῶν πείραν, καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς παρήγαγε τὸ ἐλάχιστον ἀξίον λόγου, ἔργον εἴτε ξηρῶς ἱατρικόν, εἴτε καὶ περὶ οἰοῦντοτε ἐκ τῶν πλείστων ἀντικειμένων, περὶ ὧν σᾶς εἶπον πρὸ ὀλίγου. Οὔτε ἐταιρίαι, οὔτε ἐργασαί, οὔτε παρακρήματα τοῦ Πανεπιστημίου, ἐνθα διδάσκονται παντοῖα ἀνώτερα μαθήματα δι' ὅλον τὸν κόσμον, ὅστις τοῦλάχιστον δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ὡς γίνεται τοῦτο ἐν Εὐρώπῃ. Πενταχοῦ ἡλι-

λαίπωρον βήμα, τὸ ὅποσον ἀπὸ τὸν κειρὸν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τὸν λυγταροῦσε, καθὼς λέγουσιν· ἐννοῶ λοιπὸν τὴν ἀπειλοῦσαν ἐξαψὶν τοῦ ἀνδρός εὐθὺς ἀφοῦ συνεκρούσθῃ τὸ βλέμμα του πρὸς ἐν μειδίαμα τοῦ κ. Καλλιγᾶ· «ὅταν ὁμιλῶ ἐγὼ, νὰ μὴ γελᾶτε σεῖς! νὰ μὴ γελᾶτε σεῖς, ὅταν ἐγὼ ὁμιλῶ!» Καὶ τὰ τοσαῦτα ἐντόνως ριπτόμενα ἐγὼ τοῦ ποτὲ Νομάρχου κ. βουλευτοῦ μοι ἐνθυμίζουσιν ἄλλον τινα πρῶτον Νομάρχην, ὅστις σαφῶς ὑπεδείκνυε τὸ τρισύνθετον τοῦ Μακρόκη, συγκείμενον ἐκ σώματος, ψυχῆς, καὶ, ἂν ὄχι ἐκ πνεύματος, ἀλλ' ἐξ ἐγῶ. Ἄν τῷ διεδιδάχατε τὴν εἰδήσιν τοῦ θανάτου τοῦ βέη τῆς Τύνιδος, θὰ σᾶς ἀπήντα: Τὸ ἥξιρα ἐγὼ ὅτι θὰ ἀποθάνῃ! Ἡ διὰ νὰ σᾶς ἀπευθύνῃ πωρὶνόν τινα χαιρετισμὸν, π. χ. θὰ σᾶς ἔλεγεν οὕτω: ἐγὼ σᾶς λέγω Καλημέρα!

Ἄλλα συστατικὰ τῆς ρητορικῆς τοῦ ἀνωτέρω Κυρίου. Περίπατος ἐπὶ τοῦ βήματος, μεγαλοπρεπεῖς χειρονομίαι, καὶ γρονθοκοπήματα. Μία πανηγυρική ἀνύψωσις τῆς χειρὸς ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν λέξιν Παπαμιχαλόπουλος ἣν συγχρόνως ἐκφέρει· ἐκεῖνος ὁ δούπος τῆς ἀνηλεοῦς πυγμῆς του συνοδεύει τὸ ὄνομα μιᾶς διδασκαλίσσης τῆς ἐπαρχίας του. Ὁ ἥχος τῆς φωνῆς του βραχνὸς παριστᾷ εἰς τὴν φαντασίαν μου τὸν ἥχον τῆς φωνῆς ὀλοκλήρου τῆς Κουμουνδουρικῆς διαφθορᾶς, ἐὰν ἡδύνατο διὰ μιᾶς φωνῆς νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἐπεισόδιον μὴ ἀναγραφέν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων: Καθ' ἣν στιγμὴν ὁμιλεῖ ὁ κ. Φιλάρετος, ἀνθρωπὸς τις εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, σοβαρὸς, φαβοριτοφόρος, καὶ πλήρης ἐπιβλητικότητος, ἐχώρει πρὸς τὸ βήμα· τὸν ἐπρόφθασεν ὅμως κλητὴρ τις καὶ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν ὁ ξένος ὑποχωρεῖ.

Δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ πρίγκιψ Ἀθερινόπουλος, ὅστις ἤρχετο νὰ ἀπαγγείλῃ τὸν λόγον τὸν ὅποσον δὲν ἀπήγγειλε κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς παρούσης συνόδου.

Εἰς τὸ μελόδραμα μᾶς εἰσάγει ὁ ταχύλογος κ. Ζηνοπούλος, ἐπιτιθέμενος κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, διότι ἔσχε τὴν ἀνήκουστον αὐθάδειαν νὰ ὑποβάλῃ τὸν προϋπολογισμὸν εἰς τὴν βουλὴν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῆς συνεδριάσεως, ὅπερ τοσοῦτον ἀπαῖδει πρὸς τὰ καθιερωθέντα κυβερνητικὰ ἔθιμα τῆς ἀμελείας, τῶν ἐλλειμμάτων, καὶ τῶν περὶ τὰ τέλη τῶν συνόδων ὑποβολῶν. Δὲν πιστεύει εἰς θαύματα, καὶ ὅπως ὁ Θωμᾶς τὰ σημεῖα τῶν ἡλῶν, ζητεῖ καὶ οὗτος νὰ ψηλαφήσῃ τοὺς ἀναλυτικοὺς πίνακας.

Μετὰ τὸν Δεληγιάννην, ἀνατρέξαντα εἰς παρελθούσας κοινοβουλευτικὰς σελίδας προστεθείσας ὑπὸ τοῦ κ. Ζηνοπούλου, διὰ νὰ στηρίξωσι τὸ κύρος τῶν ἐπιχειρημάτων του, ὁ Πρωθυπουργὸς καταλαμβάνει τὸ βήμα, σὰν γυναικῆ ἡ ὅποια ἀκούει τριγύρω της παρατηρήσεις καὶ δυσπιστίας ἀπὸ ἄλλαις, διὰ τὸ πλέον νοικοκυριστικὸ κάμωμά της. «Ἀφοῦ εἰσηγάγομεν, λέγει, οὕτως ἐγκαίρως τὸν προϋπολογισμὸν, δὲν ἔχομεν καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ ὑποβάλωμεν πίνακας ἀναλυτικούς... ἀλλ' ὁ κ. Δημητράκης ἐξανέστη πρὸ τοιαύτης ἐγκαίροτης, διότι τοιαύτην ὕβριν πρὸς τὴν Βουλὴν οὐδεὶς ποτε τῶν κατὰ καιροὺς φίλων του ὑπουργῶν ἐνθυμεῖται νὰ διέπραξε.»

Κατόπιν, ἀνταποδίδων τὸν χαιρετισμὸν πρὸς ἓνα ἑκατὸν τῶν ἐπερωτησάντων βουλευτῶν, καὶ ὁμιλήσας περὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς ἣν τρέφει ἡ κυβερνήσις πρὸς ὅλας

θείτης βασιλεύει! Εἰς τὸν ἡλίθιον κατορθώνει τις νὰ διδάξῃ καὶ μουσικὴν καὶ Ἰατρικὴν καὶ ἀριθμητικὴν, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ δυνήθῃ ὁ ἡλίθιος νὰ προσθέσῃ τι νέον εἰς τὰ διδασκόμενα, ἀλλ' ἀναπαράγει καὶ ἐπαναλαμβάνει ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἔμαθε, χωρὶς ταῦτα νὰ θίξωσι καθ' οἷονδὴποτε τρόπον τὸ Ἐγὼ του. Εἶνε αἰωνίως ὁ ἴδιος. Ἐντεῦθεν, φέλουτε κύριε Θόμωσιν, ἀνὰ πᾶν βήμα ἅπαντ' εἰς ἐδῶ νέους ἐκ τῆς σπουδαζούσης μερίδος τῆς κοινωνίας καὶ δὴ καὶ τῆς θεωρουμένης δῆθεν ἀνωτέρας ὡς πλουσίας, οἵτινες ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ φέρεσθαι, τοῦ φρονεῖν, κατ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἐνὸς χωρικοῦ, ἀχθοφόρου ἢ τραμπούκου μὴ τυχόντος οὐδεμιᾶς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀνατροφῆς. Ἡ αὐτὴ γλῶσσα, τὰ αὐτὰ ἥθη, τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, οἱ αὐτοὶ τρόποι, ἡ αὐτὴ μαγκουρα καὶ τὸ αὐτὸ πιστόλιον. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι ὁ σπουδάζων νέος, ἐὰν π. χ. τύχῃ νὰ εἴνε Ἰατρός, θὰ γνωρίζῃ ὅτι ὅταν ὑπάρχῃ κατάρρους τῶν βρόγχων, ὁ ἀσθενὴς θὰ βήχῃ ἢ καὶ θὰ πτύῃ, τὰ δὲ πτύελα θὰ εἴνε ρευστὰ καὶ διαφανῆ· πιθανόν ὅμως καὶ νὰ εἴνε κίτρινα καὶ κολλώδη! Ἐὰν ὑπάρχῃ κατάρρους τῶν ἐντέρων, τότε ὁ ἀσθενὴς θὰ ἔχῃ διάρροιαν μὲ τὰ ἐπτά χρώματα τῆς ἱριδος. Ὡς ὁ Ὀνειροκρίτης δηλαδὴ μὲ τοὺς ὁρισμούς του: ἐὰν καθ' ὕπνον ἴδῃς ὅφιν, τότε περιπλοκὴν τῶν ὑποθέσεων σου σημαίνει. Ἐὰν δὲ καθ' ὕπνον ἀνθρακας συναίξῃς, τότε χρέματα θέλεις λάβεῖς. Οὐδεμίαν βελτίωσιν τῆς πρώτης α-

τομικότητος.

Ὁ πανηγυρικός οὗτος τοῦ ξένου ἐλέγετο ἐνῶ ἐπερίπατον εἰς τὰ προπύλαια. Ὁ Σωκράτης ἠσθάνθη μεγάλην λύπην ἀκούων τοὺς λόγους τοῦ φίλου του.

— Ἐπὶ τέλους φρονεῖτε, λέγει ὡσεὶ ζητῶν παρηγορίαν, ὅτι τοιαύτη θὰ εἴνε καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ κατάστασις; μὴ μὲ ἀπελπίζετε σᾶς παρακαλῶ. Ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὅφιν ὅτι εἶνε μόλις 50 ἔτη ἀφ' οὗ ἐξῆλθε τοῦ ζυγοῦ τὸ πολυπαθὲς ἔθνος, ἐπιτρέπεται νομίζω, νὰ ἐλπίσῃ τὸ ὀλίγον ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐπέλθῃ βελτιώσεις καὶ πρὸς ὁδὸς.

— Αὐτὸ τὸ τυπικὸν ἐπιχείρημα τὸ καλύπτον καὶ παρηγοροῦν τὰς ἀδυναμίας μας μοι φαίνεται ὅτι ἔγεινε πλέον παλαιὸν καὶ δὲν ἔχει μεγάλην ἀξίαν.

Διὰ νὰ κρίνῃ τις τὴν μέλλουσαν ἱστορίαν ἐνὸς ἔθνους, δὲν πρέπει νὰ κάμῃ μαθηματικούς ὑπολογισμοὺς καὶ νὰ λέγῃ: δοθέντος ὅτι ἐν ἔθνος ἔκαμεν ἐντὸς 100 ἐτῶν πρόοδον π. χ. 10, ἐντὸς 200 ἐτῶν, πόσον θὰ κάμῃ; καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς δύο μέσους καὶ διακιρῶν διὰ τοῦ ἀκροῦ νὰ εὐρίσκῃ τὸ ζητούμενον. Ἐὰν ὅμως ἔχῃ ἀδυναμίαν εἰς τοὺς μαθηματικούς συλλογισμούς, ὀφείλει νὰ ἐνθυμῆται ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀντίστροφος ἀναλογία. Ἡ ἱστορία μᾶς παρέχει δυστυχῶς πλεῖστα παραδείγματα περὶ τῆς ἀληθείας τῆς συχνότητος τῆς ἀντιστροφῆς ἀναλογίας.

Ἐνθυμηθῆτε τοὺς Κινέζους, Ἰνδοὺς, Ἀραβίους, τοὺς

ἐξ ἴσου τὰς ἐπαρχίας, περὶ ὁδῶν συντελεσθησομένων, περὶ ἀρχιμηχανικῶν καὶ μηχανικῶν καὶ ἐργοδηγῶν καὶ ἀρχιεργατῶν ἀφιχθησομένων πρὸς τοῦτο ἐκ Γαλλίας καὶ περὶ εὐγνωμοσύνης ὀφειλομένης εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν προσφορὰν τῆς, τελειώνει· ἐνῷ ὁ Δημητρακῆκης περικύσας πρὸς τινος τὰς ἀναγκαστικὰς του διαθέσεις, ἃς πρὸ ἀνοικτοῦ βιβλίου ἐπεδείκνυσεν ἐν ἀρχῇ τῆς συζητήσεως ὁμῶς νὰ τὸν διαδεχθῇ ἐπὶ τοῦ Βήματος, κατισχύσας τοῦ καὶ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους ἀκριβῶς ἀπεπειράτο νὰ πράξῃ τὸ αὐτό.

Ὡστε τὰ χειροκροτήματα, τὰ ὅποια ἐξεργάσθησαν ἅμα τῇ συντελεσθείσῃ καταλήψει ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρακῆκη, ἦσαν, φυσικὰ, ὀφειλόμενος ἔπαινος πρὸς τὴν σχοινοδικτικὴν του δεξιότητα, ἐκτὸς πάσης πολιτικῆς ἐκδηλώσεως· ὥστε ἀδίκως διατάξεν ὁ κ. Πρόεδρος τὴν ἐκκένωσιν τῶν ἀκροατηρίων, καὶ δικαίως ἐκράυγαζε κατὰ τῆς παρεξηγήσεως ὁ κ. Ζυγομυλῆς.

Ἐπὶ τῇ ἀδίκῃ ἀποβολῇ τῶν ἐνθουσιωδῶν θεατῶν, ἐγκαταλείπω κ' ἐγὼ, οἶονεὶ διαμικτυρόμενος, τὴν θέσιν μου καὶ φεύγω ἀφίπων ἐπὶ τοῦ Βήματος τὸν Δημητρακῆκην, ἀναμείνοντα νὰ κατακλύσῃ ὁ θόρυβος, καὶ ἐν εὐγενεὶ ἀμίλλη πότε στρέφοντα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς συναδέλφους του, καὶ πότε ξύοντα τὴν φαλάκραν του.

Δευτέρα, 1 Νοεμβρίου.

Ὑστερον ἀπὸ τὰς ἀστραπὰς τοῦ Σαββάτου, ἀνεμείνομεν πλήρη κεραυνῶν τὴν Δευτέραν· ὑπέθετα μάλιστα ὅτι

ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους.

Σημειώσατε ὅτι δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω τὸν τόπον μου, οὔτε οὐδέναν τῶν ὁμοεθνῶν μου· ἀπλῶς μόνον μετὰ λύπης καὶ ἀγκυκλήσεως παρατηρῶ τὰ γεγονότα. Ἡ κατάστασις μᾶς εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀθροίσματος ὅλων τῶν περιλλουσῶν αἰτιῶν· μοιραίως εὐρ-σκόμεθα εἰς αὐτὴν τὴν ἀξιοθρήνητον θέσιν! Ὅθ' ἦτο δὲ κομικὸν νὰ ἐφαινότανε τις ὅτι ὑπάρχουσιν ἐδῶ νόες σοφοί, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ φαίνωνται μόνον καὶ μόνον ἐξ ἀπλοῦ πάσημας. Ὑφίσταμεθα μοιραίως τοὺς νόμους τῆς ἐξελίξεως ἐνὸς ἔθνους, τὸ ὅποιον εὐρέθη εἰς τοιαύτας ἢ τοιαύτας συνθήκας ὑπάρξεως. Τί θὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον; τοῦτο εἶναι σπουδαῖον ζήτημα, ὑπερ ὃ χρόνος θὰ λύσῃ. Τὸ κατ' ἐμὲ βλέπω τὴν προὔσταν κατάστασιν καὶ ῥίπτων ἐν βλέμμα εἰς τὰ περίεξ πολυπληθῆ ἔθνη, σχηματίζω πεσσιμιστικὰς πεποιθήσεις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀπαλπισθῶ ἐντελῶς, διότι ἔχει τὸ ἔθνος μου καὶ τινὰ προτε-ρήματα.

Ὅλην τὴν ἐλπίδα μου εἶχον εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ κτίριον· ἀλλ' ἡπατώμην· διότι καὶ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἄλλως ἢ ὅ,τι εἶνε. Ὅλα συμβαδίζουν εἰς ἓν ἔθνος.

Παιδεία, πολιτεία, ἡθῆ, κοινωνικὴ κατάστασις κτλ. ὅλα ἐπιδρῶσιν ἐπ' ἄλληλα ταυτοχρόνως. Εἶνε δυνατόν π. χ. ἐν Τουρκίᾳ νὰ ὑπάρχῃ ἐν Πανεπιστημίῳ; βεβαίως ὅχι· διότι δὲν δύναται οὐδὲν νὰ φυτρώσῃ αἴφνης ἐκ' ἐκτου εἰς ἓν ἔθνος, χωρὶς νὰ συμβοηθῇσσι καὶ ὅλα· αἱ λοιπαὶ

ἡ ἐπιπροσθοῦσα Κυριακὴ, ἀναγκύουσα βουλευτικούς τινας λαβύργας καὶ χεῖρας ἐκ τῆς κοπιώδους αὐτῶν ἐργασίας, θὰ ἐπανερερεν αὐτὰς ἀκμαίως εἰς τὴν σημερινὴν συνεδρίαν. Ἐν τούτοις μετὰ μίᾳς μόνον ὥρας ἤρεμον συζητήσιν κατέληξεν ἡρεμώτερον, ὥσταν ἡ πρώτη αὐτῇ τοῦ Νοεμβρίου βροχὴ, ὕστερον ἀπὸ τὰ φθινοπωρινὰ θάλαπῃ, ὥσταν ὑπεψύχρανε καὶ τοὺς καύσωνας τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἠπατήθημεν λοιπόν, καὶ πρὸ πάντων τὸ βαρόμετρον τῆς Νέας Ἐφημερίδος... ὡς πρὸς τὴν σήμερον.

Ὁ λαὸς μάλιστα πιστεύει ὅτι ὁ καιρὸς μὲ τὸν ὁποῖον μπαίνει ἐκάστη πρωτομηνία, κυριαρχεῖ καθ' ὅλον τὸν μῆνα. Οὕτω λοιπόν πρέπει νὰ περιμένωμεν ὁλόκληρον τὸν Νοεμβρίου μὲ νῆρη καὶ βροχὰς, καὶ μὲ ἡσυχον ἐπιψήφισιν κυβερνητικῶν νομοσχεδίων ἐν τῇ Βουλῇ.

Συνεζητήθη τὸ νομοσχέδιον περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν καθυστερούντων διδάκτρων ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ. Ἡ Κυβέρνησις παρέρτανε τὴν προθεσμίαν μέχρι 1 Ἰανουαρίου· αἱ κκ. Φωτῆλας καὶ Κυβερνήτης ἐπιθυμοῦσιν ἐξάμηνον περίου ἀναβολὴν· εἶναι ἡ ἀνεξάντλησις τῆς ἐπιεικειᾶς· ὁ κ. Τρικοῦπης ἐπιμένει εἰς τὸν Ἰανουάριον του· εἶναι ἡ δικαιοσύνη τῆς ἐπιεικειᾶς. Ὁ κ. Φωτῆλας ἐπὶ τέλους, ὡς Ἀνατολίτης ἔμπορος, πρὸ ἀναλήγτου ἀγοραστοῦ, περιορίζει τὰς ἐξάμηνους ἀξιώσεις του εἰς μόνον τριακονθήμερους, μονοῦ γονυπετής, καὶ τότε τὸ ἐλάστιχον τοῦ πρωθυπουργικοῦ νομοσχεδίου σύρεται μόλις μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου.

Ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως ἀπειλητικὴ ὑπόμνησις τοῦ κ. Προέδρου πρὸς τὰ ἀκροατήρια ὅτι ὀφείλουσι νὰ μένωσιν ἡσυχᾷ, ἡ εἰσκατὸς παρουσίᾳ χωροφυλάκων ἐν

δυνάμει αὐτοῦ. Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν τοιοῦτου εἶδους πανεπιστήμιον, διότι καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ εἶνε τοιαῦτα. Ἡ στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ κατάστασις, αἱ ἀρχόντες, ἡ παιδεία, ὁ βασιλεὺς, τὰ οὐρητήρια ἐνὸς κράτους εἶνε τοσαῦτα πιστὰ εἰκόνες φωτογραφικαὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ. Τὴν πολιτικὴν π. χ. θὰ τὴν ἴδῃς μὲ ὅλον τὸ εἰδεχθῆς πρόσωπόν τῆς ἐντὸς τοῦ Πανεπιστημίου· αὐτὴ παύει καὶ διορίζει τοὺς καθηγητὰς, χάριν αὐτῆς οἱ σπουδασταὶ ὑποστηρίζουν τὸν ἕνα καὶ διώκουν τὸν ἄλλον, δι' αὐτῆς...

Μὰ καὶ θόρυβος, συριγμοὶ καὶ φωναὶ ἐντὸς τῆς Νομικῆς σχολῆς· διέκοψαν τὴν συνομιλίαν τοῦ ξένου καὶ τοῦ Σωκράτους· πρὸ πάντων ὁ κρότος ἐνός πιστολίου ἐπάρταξε σφάδρα τὸν Σωκράτη, διότι πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν ἤκουσε τοιοῦτον κρότον. Τί τρέχει! τί τρέχει! ἠρώτησεν ἐκπληκτος μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ καταχθονίου ἐκείνου θορύβου.

— Τίποτε! τίποτε! πῶ εἶπεν ὁ φίλος του· μίᾳ ἀπλουστάτῃ μόνον ἐπικύρωσις τῶν λεγομένων μου! Καλὴν ἐντάμωσιν, Κύριε Θόμῳ εἰς Ἀμερικὴν! εἰς Ἀμερικὴν! Ταῦτα εἰπὼν ὁ ξένος ἐγκατέλειψεν ἀποτόμως τὸν Σωκράτην, καὶ διευσθυθεὶς πρὸς τὴν ὁδὸν ἀνέβη εἰς μίαν τυχαίως ἐκείθεν διερχομένην ἀμαξάν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ Σωκράτης ἔμεινε κεληνώς· ἔρριπτε ἐκπεπληγμένα βλέμματα πρὸς τὴν ἀναχωροῦσαν ἀμαξάν· ἔστρεψε πρὸς

προνοία διηρησμένων εἰς τὰ θεωρεῖα τοῦ κοινοῦ, καὶ ὁ πρὸ τῆς ἐνάρξεως μεγάλωφνος διάλογος τῆς κ. Ροζοῦς ἀπὸ τοῦ θεωρείου, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς, μετὰ τοῦ Στεφανίδου, ἦσαν οἱ μόνοι χρωματισμοὶ, καὶ ἐκείνοι ὡχροὶ καὶ παροδικοί, τῆς ἄχρου φυσιογνωμίας τῆς συνειδητάσεως.

Κουτρούλης.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Λαμβάνομεν τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀνχιγνώσκομεν, κατὰ σειράν ἐν τῇ Ὁρα, ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν προβιδοσθέντων.

Εἰς τὸ τέλος βλέπομεν ὅτι προβιδοσθήσαν κατ' ἐκλογὴν οἱ κύριοι Μκυροδῆμος, Τρκυλός, Μκυροσπούλος καὶ Κουδοκας, ὡς «δικαικρίθεντες ἐπὶ στρατιωτικῇ ἀρετῇ.»

Καὶ μὲς ἔρχεται ὁ πειρασμὸς νὰ ἐρωτησώμεν :

— Μήπως οἱ ἄλλοι, περὶ ὧν δὲν φέρεται λόγος τοῦ προβιδοσμοῦ τῶν, προβιδοσθήσαν ὡς «δικαικρίθεντες ἐπὶ στρατιωτικῇ κακίᾳ;»

Ἡ δολοφονία τοῦ Σουλτάνου 'Αζίζ ὀνομάσθη αὐτοχειρία.

Ἡ δολοφονία τῶρα τοῦ ἁρμενίου Ἰατροῦ Κιαιτιπιάν ὀνομάσθη πάλιν αὐτοχειρία.

Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἔχασε τὴν σημασίαν τῆς παρὰ τοῖς Τούρκοις καὶ σημαίνει ἀπλούστατα ἑτεροχειρία.

Σεμνὴ φρασεολογία ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ σεμνοῦ Αἰῶνος.

τὴν αἰθούσαν τῆς Νομικῆς σχολῆς, ὁπόθεν ἐξήρχετο ὁ ἀπερίγραπτος θόρυβος. Μετ' ὀλίγον δευτερόλεπτα βεῦμα σπουδαστῶν καταπλημύρισε τὰ προπύλαια καὶ τὴν πλατεῖαν. Κραυγαὶ ἄγριαι, φυσιογνωμίαι ἡλλοιωμέναι, πρόσωπα αἵματωμένα, μαγκούρες εἰς τὸν ἄέρα, πιστόλια, γιουραχίσμοι, καταπληκτικαί, πνεύοντες εἰς τὸν Σωκράτη τρομερὸν καὶ λυπηρότατον θέαμα· δὲν ἠδύνατο νὰ διασχίσῃ τὸ πλῆθος καὶ νὰ ἐξέλθῃ. Μὲ μίαν ὥθησιν ἐκ τῶν ὀπίσω κατέπεσε μετὰ πολλῶν ἄλλων κάτω τῆς μαρμαρίνης κλίμακος. Τὰ ἐνδύματα καὶ ὁ πῆλός του ἦσαν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν· μίαν μαγκούραν ἐμέτρησε κατὰ λάθος τὰ νῶτά του. Τέλος κακὴν κακῶς ἐφθασε μέχρι τῆς ὁδοῦ καὶ διηρθύθη ὑπὸ τὸ κράτος μυρίων ἀπέλπιστικῶν καὶ λυπηρῶν συλλογισμῶν εἰς τὸ ἑνοδόχητον τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη. Μετ' ὀλίγον φθάνει καὶ τῷ διηγέτῃ τὰς ἐντυπώσεις του περὶ τῶν στρατιωτικῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος· ἡ διήγησίς του συνεπλήρωσε πλέον τὰς ἀλγεῖνας ἰδέας τοῦ Σωκράτους· ἦσαν σταγόνες κωνείου ὑπερεκχειρίσασθαι τὸ πλῆθος ἡδὴ ποτήριον αὐτοῦ.

Ἀλκιβιάδη! λέγει βράχος καὶ μετ' ὅσον ἀπογοητευομένου ἀνθρώπου, ἐτοίμασε τάχιστα τὰ πράγματα! ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ἀνχωροῦμεν δι' Εὐρώπην.

Τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον ἀνεχώρουν ἐφ' ἀμύνης εἰς Πειραιᾶ. Φθόσκοντες εἰς τὰς κλασικὰς μεταρράδας, κατέ-

— Πρόκειται περὶ τοῦ φόνου τοῦ ἱατροῦ Κιαιτιπιάν, γενομένου θύματος χαρμενίου, καὶ τοῦ φόβου τῶν Ἀρμενίων ἱατρῶν μήπως καταστῶσι παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς ὑποποιοί, «ὅτι εἰσέρχονται ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν χαρμενίων αὐτῶν οὐχὶ ὅπως μόνον παράσχωσι τὴν ἱατρικὴν αὐτῶν συνδρομήν, ἀλλ' ἵνα ὡς ὁ κώκυξ ἐν ξένῃ καλιᾷ τὰ ὡα αὐτῶν ἀποθέσωσι, ἀναπληροῦντες παρὰ ταῖς ὀθωμανίσαι τοὺς κατ' ἀνάγκην ὑπὲρ τὸ δέον δι' αὐτὰς ἐγκρατεῖς συζύγους τῶν.»

Πῶς φαίνεται ἡ περὶ τὴν γλώσσαν αὕτη ἐγκράτεια τοῦ σεμνολόγου Αἰῶνος εἰς τὸν εὐνοῦχον Λειβιάδην τῆς Κλεισῆς!

Τὴν πνευροῦσαν Δευτέραν ἐπὶ πνεύματι ἐπὶ τέλους διὰ τοῦ περὶ τοῦ Κερκύρας, προσερχόμενοι ἐκ Μκυροδονίου, οἱ ἀγκητοὶ μὲς συμπολιτῇ Ἰωάννης Πατρίκιος καὶ Ἰωάννης Καμπούρογλου, φέροντες τὸ παράσημον Δανιὴλ δ' ἄλλως. Συμμετέσχον οἱ γενναῖοι ἄνδρες ὅλων τῶν μακυροδονιωτικῶν ἀγώνων, πολεμήσαντες ἀδιαφόρως, Τούρκους, Αὐστριακοὺς, Ἀλβανικοὺς, Συνδέσμους, ξηρὰν ἐπὶ τέλους καὶ θάλασσαν, χερί μετ' ἑξέρι μετὰ πκλληκρία τῶν Μαύρων Ὁρέων, πκλληκρία αὐτοὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Φακῆς. Τοὺς ἠκολούθει ὁ φίλος ὑποπρόξενος κ. Α. Λεονάρδος, ἀπκρησμοφόρητος αὐτός, ὅτε ὑποπροξενεύσας τοῖς φίλοις τὸ παράσημον.

Κατὰ τὰς ἐκ Σύρας εἰδήσεις μὲς οἱ διωγμοὶ τῶν μακκαριστῶν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Ὁρθοδόξων ἐξακολουθοῦν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως περιορίζονται καταδιώκοντες τὰ πνεύματα τῶν μακκαριστῶν — καὶ ὁ Θεὸς ξέουσι τί ὑδαρὴ πνεύματα εἶναι — καθόσον τὰ εὐλαβῆ αὐτῶν σώ-

θησαν καὶ διέταξαν μίαν λεμωνάδα.

Κατὰ κακὴν τύχην ὅμως εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἐν ἀποσπασμα χωροφυλάκων. Ὁ Ἐνωμοτάρχης ἀσκαρδκμυκεῖ πκρετήρει τὸν Ἀλκιβιάδην. Εἶχεν ἐκδράμει μετὰ τοῦ ἀποσπασματός του μέχρις Ἐλευσίνος πρὸς καταδιώξιν ἐνὸς φυγοδίκου, ἐνθα ἐμαθε ὅτι ὁ φυγοδικὸς εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις. Μετὰ τινὰ στιγμήν στραφεῖς πρὸς τοὺς στρατιώτας λέγει : Μωρὲ αὐτὸς εἶνε! αὐτὸς! μοῦ ξύρισε καὶ τῆς μουστάκης του! Τί τοὺς φυλάτε μωρὲ ἀκόμη; βκρεῖτέ τους!

Οἱ χωροφύλακες ὤρμησαν ἄγριοι καὶ τοὺς ἐκτύπων διὰ κοντακίων καὶ λογχῶν ὑδρίζοντες συνάμα. Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης ἦσαν πλέον ἡμιθνητῆς· ἀλλ' οἱ χωροφύλακες μὴ ἔχοντες πολλὴν συμπάθειαν πρὸς ζῶντας ἀνθρώπους, ἐκρέμασαν ἐκ τῶν ποδῶν τὸν Σωκράτη ἀπὸ τινος δένδρου καὶ ἤναψαν ἄχυρα κάτω πλησίον τῆς κεφαλῆς του διὰ νὰ τὸν πνίξουν διὰ τοῦ καπνοῦ.

Τὸν δὲ Ἀλκιβιάδην τὸν ἔθεσαν ἐντὸς σάκκου καὶ τὸν ἐκύλιον κατὰ γῆς γελῶντες καὶ λακτίζοντες κατὰ σειράν.

Μετ' ὀλίγον δύο ψυχαὶ ὡς μελαναὶ σικεὶ ἀρίπταντο πρὸς τοὺς Οὐρκανοὺς ἀποκομίζουσαι τὰς ἐντυπώσεις ἐπὶ τῆς μετὰ δύο χιλιάδας ἐτῶν προόδου τῆς πατρίδος τῶν Βιέννης, τῇ 8 ἑβραίου 1882.